

1 WAAR IS REINAERT?

ALICE HOOGSTAD

Waarin Reinaert de Vos beschuldigd wordt van het stoken in een goed huwelijk

erwijl Reinaert de Vos tijdens het monopoly-spelen met zijn kinderen stiekem een briefje van duizend uit de bank jatte en zich te goed deed aan een kipkluijfe, verklaarde Koning Nobel in de paleistuin de jaarlijkse Hofdag voor geopend.

‘Fijn dat jullie er allemaal zijn,’ sprak hij.

‘Ik mis anders mijn oom,’ zei Grimbeert de Das. ‘Reinaert de Vos.’

‘Die mis ik ook,’ zei het hondje Courtois. ‘Als kiespijn! Van de week heeft hij op klaarlichte dag een saucisson van me gestolen.’

‘Een sauciwatte?’

‘Een saucisson! Een peperdure Franse worst.’

Deze beschuldiging was nog maar het begin. Om beurten stapte iemand naar voren om bij de koning zijn beklag te doen. Reinaert de Vos was een dief, een moordenaar en een smeerlap. Over dat laatste kon Isegrijn de Wolf meepraten. Hij vertelde de koning dat Reinaert zijn vrouw bijzonder onfris had bepoteld.

‘Waar de kinderen bij waren, majesteit. Dat vond ik nog het ergste!’

‘Die kunnen dan mooi tegen hem getuigen,’ sprak de koning.

‘Dat zal niet gaan,’ jammerde Isegrijn, ‘want voor Reinaert mijn Hersintje te grazen nam, heeft hij mijn bloedjes van kinderen in hun slaap over de ogen gepiest en nu zijn ze stekeblind.’

‘Vreselijk,’ viel Hersint hem bij.

‘Schijnheil,’ beet Grimbeert haar toe. ‘Jij hebt Reinaert zelf opengedaan en vrijwillig je slaapkamer binnengelaten!’

‘Dat was omdat ie zich had voorgedaan als vertegenwoordiger in naaimachines,’ verdedigde Hersint zich.

Grimbeert gaf toe dat zijn oom inderdaad geen lieverdje was, maar dat hij zijn leven had gebeterd. Reinaert had beloofd nooit meer te liegen of iets te stelen en voortaan een trouw echtgenoot te zijn en een voorbeeld voor zijn kinderen.

‘Hij leeft als een monnik, majesteit,’ zei Grimbeert. ‘En eet al maanden vegetarisch.’

En precies op dat moment naderde er vanaf de heuvel een lijkstoet...

Fragment uit Koos Meinderts, "De schelmenstreken van Reinaert de Vos", Hoogland & Van Klaveren, 2018. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

Waarin Reinaert de Vos wordt beschuldigd van meervoudige moord

e lijkstoet hield stil voor de koning. Op de draagbaar lag het zwaar toegetakelde lijk van Coppe de Kip, dochter van Canteceleer de Haan en zusje van Pinte en Sproete, dragers van de baar.

‘Zie ons zusje,’ riepen de hanen in tranen. ‘Ons arm zusje is dood.’

‘Vermoord!’ riep Canteceleer. ‘Door Reinaert de Vos!’

Alle blikken waren gericht op Grimbeert de Das, die zojuist nog had beweerd dat zijn oom vegetarisch was.

‘Hij heeft Coppe toch niet opgegeten,’ verdedigde hij Reinaert.

‘Haar niet, nee,’ zei Canteceleer. ‘Maar de rest van ons gezin wel, op vier kinderen na.’

De koning wilde weten hoe Reinaert dat in hemelsnaam had klaargespeeld. Er stond immers een hoge muur om het stuk grond waar Canteceleer woonde, dat ook nog eens streng werd bewaakt door een roedel agressieve honden.

‘Hij heeft me erin geluisd,’ zei Canteceleer. ‘Reinaert was gekleed in een monnikspij en zei dat hij op bedevaart ging. Hij had spijt van zijn zonden en deed geen kip meer kwaad. Ik geloofde er niks van, maar toen overhandigde hij me een verzegelde brief, waarin stond dat er bij koninklijk besluit voortaan vrede heerst tussen vos en kip. De brief zag er zo echt uit, majesteit, ik trapte er met open ogen in. Ik omhelsde Reinaert die vervolgens met de poten ten hemel geheven God luidkeels om vergiffenis begon te vragen. Ik wilde hem niet storen in zijn gebed en besloot met het hele gezin gezellig een ommetje te maken. We waren de poort nog niet uit, majesteit, of Reinaert kwam ons achterna en richtte een waar bloedbad aan. Coppe was de enige die we uit zijn bek hebben kunnen redden, helaas te laat. Mijn lief dochtertje, ze is dood.’

Koning Nobel had Canteceleers verhaal met stijgende woede aangehoord en zwoer uit de grond van zijn leeuwenhart de laffe moord op Coppe de Kip te zullen wreken.

3 BRUUN DE BEER

ANNETTE FIENIEG

Waarin Reinaert de Vos voor de eerste keer bezoek krijgt

erwyl Coppe de Kip onder hanengeschrei werd begraven in de paleistuin, ging Bruun de Beer in opdracht van Koning Nobel op weg naar Malpertuus, de burcht van Reinaert de Vos. Reinaert diende zich onmiddellijk te melden aan het Hof.

‘Laat je niet door hem in de maling nemen, Bruun,’ waarschuwde de koning.

‘Reinaert is zo slim en zo sluw als een... nu ja, als een vos dus.’

Bruun de Beer beloofde de koning nog voor het vallen van de avond terug aan het Hof te zijn:

‘Met Reinaert, majesteit. Dood of levend.’

‘Levend, Bruun,’ had de koning gezegd, ‘Met een dooie vos maak je mij niet blij.’

Bruun de Beer had er flink de pas in en bereikte eerder dan gedacht de burcht van Reinaert de Vos.

Reinaert had Bruun al van ver zien aankomen, wapperend met een brief. Dat voorspelde weinig goeds, vermoedde hij en toen Bruun even later bij hem aanklopte onder het uitroepen van *In naam van de koning, doe open de poort*, riep hij door de dichte deur: ‘Ik ben niet thuis!’

‘Daar trap ik niet in, Reinaert,’ zei Bruun. ‘Ik heb je gehoord, je bent wel degelijk thuis. Je wordt aan het Hof verwacht om terecht te staan voor wandaden begaan jegens de dierlijkheid in het algemeen, en de kip in het bijzonder!’

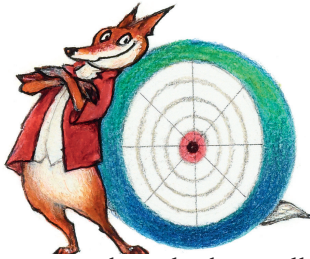
Het bleef een poos stil aan de andere kant van de poort. Bruun stond op het punt de deur met geweld in te beuken, toen hij Reinaert hoorde zeggen: ‘Ik ben ziek, Bruun. Ik sterf van de buikpijn. Ik heb te veel gegeten!’

‘Bedorven kip zeker,’ zei Bruun.

‘Honing,’ antwoordde Reinaert. ‘Ik heb te veel honing gegeten.’

‘Honing?’ herhaalde Bruun. Reinaert kon hem door de dichte deur heen horen watertanden.

‘Hebbes!’ dacht hij.

Waarin Bruun de Beer vriendschap sluit met Reinaert de Vos

p slag was Bruun de Beer vergeten met welke opdracht Koning Nobel hem op pad had gestuurd. Het woord honing had zijn hoofd op hol gebracht en zijn kijk op Reinaert de Vos ingrijpend veranderd. Reinaert een leugenachtige kippendief? Hoe had hij dat ooit kunnen denken! Reinaert was een eeuwig fijne vriend die hem geheel belangeloos de weg wees naar een hemelse hoeveelheid honing, verborgen in een boom.

‘Hier is het,’ zei Reinaert en wees op een dikke eik naast het huis van Lamfroit, de dorpstimmerman. In de stam bevond zich een brede spleet, opgehouden door twee houten wiggen.

Voor Bruun zijn kop in de boom stak, waarschuwde Reinaert hem niet te veel honing ineens te eten.

‘Ik wil niet dat je net als ik last van je maag krijgt,’ zei Reinaert. ‘Een vriend pijn zien lijden, kan ik niet.’

Ontroerd omhelsde Bruun zijn vriend voor het leven, waarna hij zijn voorpoten in de spleet stak, gevolgd door zijn kop. Onmiddellijk trok Reinaert de wiggen uit de boom, waardoor Bruun klemvast kwam te zitten. Hij brulde het uit van de pijn.

‘Smaakt het, Bruun?’ vroeg Reinaert, die Lamfroit zijn werkplaats uit zag komen, zwaaiend met een houten hamer. Hoogste tijd om ervandoor te gaan.

‘Ik zal je verder niet storen met eten, Bruun,’ zei Reinaert. ‘Aju!’

Hij dook weg in de struiken en zag hoe Lamfroit onder het zingen van: *hamer man, timmer man, hamer erop los*, Bruun ongenadig hard op zijn achterwerk sloeg, waarna de timmerman iedereen liet weten dat hij een beer had gevangen.

Heel het dorp wilde de beer met eigen ogen zien en vooral ook gratis en voor niks een klap op de kont verkopen. De meester met een Spaans rietje, de bakker met een speculaasplank, de huishoudster met een mattenklopper, mijnheer pastoor met een houten kruisbeeld en de smid met een roodgloeiende kachelpook.

Van iedereen kreeg Bruun ervan langs, tot hij eindelijk zijn kop uit de spleet wist te trekken en zich brullend van de pijn uit de poten maakte.